

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. B. N.,** zastoupena Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem se sídlem Riegrova 229, Chomutov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 11 A 259/2010 – 41,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 11 A 259/2010 – 41, rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-6891-1/ČJ-2010-9CPR-C217, a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, Skupiny povolování pobytu Teplice, ze dne 31. 3. 2010, č. j. CPUL-02294-5/CI-2010-044063-18, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 12 680 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Michaela Kise, advokáta.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 7880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Michaela Kise, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně T. B. N. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v

Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 11 A 259/2010 – 41, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-6891-1/ČJ-2010-9CPR-C217, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, Skupiny povolování pobytu Teplice, ze dne 31. 3. 2010, č. j. CPUL-02294-5/CI-2010-044063-18. Tímto usnesením bylo podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že tato žádost nebyla podána ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že žalobkyně podala předmětnou žádost po uplynutí lhůty dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců – tato lhůta žalobkyni marně uplynula dne 19. 3. 2010 a žádost byla podána dne 24. 3. 2010. Otázka oprávněnosti pozdního podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu ve vztahu k tvrzeným důvodům podléhá správnímu uvážení. Výklad pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“ přímo vyžaduje správní uvážení, aby správní úřad mohl zhodnotit, zda skutečnosti tvrzené účastníkem správního řízení lze pod tento neurčitý pojem podřadit. Správní úřady obou stupňů dospěly k závěru, že tomu tak není. Lhůta pro podání žádosti uplynula v době, kdy žalobkyně ještě – podle předložené plné moci – svým manželem ani zastoupena nebyla. Přitom zákon stanoví lhůtu k podání žádosti dostatečně dlouhou a cizinec tak má dostatečný časový prostor pro to, aby se o prodloužení svého pobytu mohl postarat – ať již sám osobně, nebo prostřednictvím jiné osoby. V dané věci nelze mít za to, že žádost žalobkyně byla podána včas, respektive opožděně s uvedením důvodů na vůli cizince nezávislých, protože plná moc pro manžela žalobkyně, od níž po skutkové stránce žalobkyně odvíjí svoji žalobní argumentaci, je datována dnem, kdy již objektivně došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání žádosti. Ani žalobní argumentace, týkající se právního postavení manžela žalobkyně a od něho se odvíjející „pochopitelný a vysvětlitelný“ omyl při posuzování včasnosti podání žádosti, neobstojí, protože není možné směšovat postavení žalobkyně a jejího manžela. Žalobkyně je osobou svéprávnou a samostatnou, nic jí nebránilo v tom podat včasnou žádost, zatímco její manžel, který jednal sám za sebe v době, kdy jemu uplynula lhůta k podání žádosti, byl nemocen. Proto je na místě závěr o tom, že postavení manžela žalobkyně – vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti týkaly právě a jen jeho osoby – bylo odlišné od postavení žalobkyně. Napadené rozhodnutí je postaveno na závěru, že usnesení o zastavení řízení bylo třeba vydat již na základě skutečností vyplývajících ze samotné žádosti a příloh, takže posuzování jakýchkoliv dalších skutečností bylo v dané věci nadbytečné. Městský soud shledal, že žaloba nebyla důvodná a proto rozhodl o jejím zamítnutí.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka uvedla, že svou žádost podala za účelem sloučení rodiny se svým manželem, který společně s ní podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Neovládá český jazyk a veškeré záležitosti za ni tedy vyřizuje manžel. I s ohledem na návaznost účelu jejího pobytu na manželův se rozhodli podávat žádosti současně. Manžel v době, kdy měly být žádosti podány, onemocněl, nebyl schopen věc zařídit a z tohoto důvodu ho nebyla schopna v tomto zastoupit vzhledem k neznalosti jazyka a postupu podávání žádosti. Jakmile se manželův zdravotní stav zlepšil, učinil vše potřebné. Pokud byly některé přikládané listiny z doby po uplynutí lhůty, je to z důvodu, že je opatřoval manžel až v době, kdy se jeho zdravotní stav zlepšil. Řízení o žádosti její i jejího manžela byly zastaveny, manželovo odvolání však bylo posouzeno jako důvodné a usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno. Při aplikaci zákona o pobytu cizinců je nutno zohlednit základní zásady vyjádřené v úvodních ustanoveních správního řádu a právní předpisy ústavní síly. Důsledky spojené se zastavením řízení jsou zcela nepřiměřeným zásahem. Skutečnost, že manželova žádost byla nakonec posouzena jako včasná a její povolení k pobytu nebylo prodlouženo, znamená jejich faktické rozdělení. Takto výrazný zásah do rodinného života je v hrubém nepoměru k okolnostem, za jakých bylo o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu požádáno. Manželovu nemoc, neznalost českého jazyka a mizivé znalosti českého prostředí lze hodnotit jako objektivní překážku na vůli nezávislou, která zabránila žádost podat včas. Stěžovatelka z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu, žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvého stupně je třeba zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 zákona o pobytu cizinců vztahuje obdobně.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců usnesením se také řízení zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Zákon o pobytu cizinců tedy stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimkou je situace, kdy bylo nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávisle a cizinec podal žádost do tří dnů po zániku těchto důvodů.

Spornou otázkou je v projednávané věci výklad pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“, respektive podřazení stěžovatelčiny situace pod tuto kategorii. Stěžovatelka zejména namítá, že musí být při tomto výkladu šetřeno její právo na rodinný život a poměřovány důsledky plynoucí ze zastavení řízení s důvody, pro které k zastavení řízení došlo.

Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 5. 1985 ve věci *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království* (stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci *Marckx proti Belgii* (stížnost č. 6833/74)].

Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že neprodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu může znamenat zásah do jejího rodinného života (do reálně fungujícího vztahu mezi ní a jejím manželem). Bude totiž nucena vrátit se do země původu, přestože jejímu manželovi může být prodloužena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a toto podnikání na území České republiky pro něj bude významnou ekonomickou vazbou. Ačkoliv není vyloučeno, aby stěžovatelka po návratu do země původu opět požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (podle ust. § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců se žádost podává na zastupitelském úřadu), představuje zastavení řízení (a tudíž neprodloužení povolení k pobytu) zásah do práva stěžovatelky na rodinný život s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky.

Obecně by nedodržování povinností stanovených cizineckým zákonem (nepodání žádosti v zákonné lhůtě a případně následný neoprávněný pobyt na území České republiky) mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by mohlo ospravedlňovat takovýto zásah do rodinného života v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Je však na místě také poměřovat důsledky spojené se zastavením řízení o žádosti stěžovatelky s důvody, které k zastavení řízení vedly. Pouze tak lze zhodnotit, zda je popsaný zásah do rodinného života stěžovatelky nezbytný v demokratické společnosti a tedy přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní na stěžovatelce žádat, aby území České

republiky opustila. Zejména právě možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území České republiky by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalizmus a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatelky.

Je proto potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je nutno vzít v úvahu, jaké důvody stěžovatelce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl stěžovatelce pobyt povolen, k jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda například okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z její strany jednat o snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu.

Podle obsahu správního a soudního spisu stěžovatelka žádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, konkrétně soužití s manželem, jemuž byl dlouhodobý pobyt udělen za účelem podnikání. Pobytový titul stěžovatelky je tedy odvozen od statusu jejího manžela, který na území České republiky vykonává ekonomickou činnost a za tím účelem disponuje povolením k dlouhodobému pobytu. Tento faktický stav může mít za následek různou míru integrace stěžovatelky a jejího manžela do českého prostředí a tím i určitou závislost stěžovatelky na jejím manželovi při vyřizování administrativních záležitostí spojených s povolením k dlouhodobému pobytu. Lze bezesporu oprávněně požadovat, aby byl cizinec, jemuž byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, bez problémů schopen vyřizovat tyto záležitosti, stejně jako správní formality spojené se samotným podnikáním. Naproti tomu u cizince, kterému byl povolen pobyt toliko za účelem společného soužití rodiny, bude časté, že se bude spoléhat při vyřizování těchto záležitostí na člena rodiny, který je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny. Nejeví se proto nijak nepravděpodobné tvrzení stěžovatelky, že všechny záležitosti ohledně jejího pobytu řeší její manžel, česky nerozumí a postup podávání žádosti nezná. Zatímco neznalost českého právního řádu stěžovatelku v žádném případě nemůže omlouvat, ostatní skutečnosti podporují závěr, že určité překážky pro podání žádosti na straně jejího manžela mohou svědčit také jí.

Poslední den zákonné lhůty pro podání žádosti připadl na 19. 3. 2010, přičemž žádost podala stěžovatelka prostřednictvím zástupce dne 24. 3. 2010. Překročení zákonné lhůty tedy nebylo nijak výrazné, přičemž k podání žádosti došlo ještě za platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu (s platností do 1. 4. 2010). Obsah správního a soudního spisu zároveň nenasvědčují tomu, že by stěžovatelka byla vedena snahou ztížit postup správního orgánu.

Zbývá proto posoudit, zda lze za těchto okolností stěžovatelkou uváděné důvody akceptovat jako důvody na její vůli nezávislé, které ji objektivně mohly bránit ve včasném podání žádosti a odůvodňovat překročení lhůty pro podání žádosti o pět dní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nemoc manžela stěžovatelky za daných okolností (důvod, pro který byl stěžovatelce povolen pobyt; faktická závislost stěžovatelky na jejím manželovi; překročení zákonné lhůty jen o pět dní) ospravedlňovala postup stěžovatelky. Tyto důvody je nutno považovat za důvody na její vůli nezávislé, které ji bránily v podání

žádosti v zákonné lhůtě. Striktní oddělení důvodů ležících na straně manžela stěžovatelky a na straně její by v daném případě znamenalo neproporcionální zásah do rodinného života stěžovatelky. Podle obsahu správního a soudního spisu nic nebrání tomu, aby bylo stěžovatelce vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Trvání na tom, aby stěžovatelka za tohoto stavu opustila území České republiky a podávala novou žádost, proto postrádá racionální opodstatnění.

Na uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že plná moc pro manžela žalobkyně je datována dnem, kdy již objektivně došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání žádosti. Podepsání plné moci po marném uplynutí zákonné lhůty není důkazem toho, že by se stěžovatelka snažila teprve dodatečně vyhnout důsledku zmeškání lhůty. Naopak okolnosti případu nasvědčují tomu, že mezi stěžovatelkou a jejím manželem existovala dohoda na tom, že to bude právě manžel, kdo bude za sebe a v zastoupení také za svou manželku (stěžovatelku) vyřizovat záležitosti týkající se jejich pobytu na území České republiky. Podpis plné moci teprve po odpadnutí překážky na straně zmocněného manžela do tohoto kontextu plně zapadá a podporuje tvrzení stěžovatelky, že očekávala, že překážka na straně jejího manžela bude svědčit také jí.

Jelikož stěžovatelka podle obsahu správního spisu podala svou žádost do tří pracovních dnů po zániku důvodů, které jí bránily v dodržení zákonné lhůty, podala svou žádost včas (ust. § 47 odst. 1, věta druhá, zákona o pobytu cizinců). Nebyl tedy na místě postup podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců a o žádosti stěžovatelky mělo být rozhodnuto věcně.

Je nutno poznamenat, že uvedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat. Není možné obecně říci, že důvody, které brání včasnému podání žádosti, na straně manžela cizinky budou vždy svědčit také cizince samotné. V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 11 A 259/2010 – 41, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-6891-1/ČJ-2010-9CPR-C217, a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, Skupiny povolování pobytu Teplice, ze dne 31. 3. 2010, č. j. CPUL-02294-5/CI-2010-044063-18. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání dne 6. 10. 2011) v hodnotě 2100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] celkem částku 6300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu), z náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč [6 půlhodin při cestě na jednání a z jednání dne 6. 10. 2011; dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu] a z cestovného (ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu), které dle vyhlášky č. 377/2010 Sb. [ust. § 1 písm. b), § 4 písm. b)] činí 1100 Kč [2 x 94 km x (3,70 + [31,60 x 6,8/100])]. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1780 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 12 680 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 2100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 480 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 7880 Kč.

Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že jelikož bylo o kasační stížnosti rozhodnuto ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, nebylo potřeba rozhodovat o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, č. 173/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu